

LBRIS

We know
books

Carolyn Wells

Două domnișoare

Traducere din limba engleză:
Iulia Dinu

Timișoara
2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**WELLS, CAROLYN****Două domnișoare** / Carolyn Wells; trad. din lb. engleză:

Iulia Dinu. - Timișoara : Nepsis, 2025

ISBN 978-630-6770-09-0

I. Dinu, Iulia (trad.)

821.112.2

Sursă foto copertă: imagine generată cu AI

DTP și copertă: Corina Rezai

Capitolul 1**Fata din vecini**

Summit Avenue este strada cea mai pitorească din Berwick. De o parte și de alta, se află case mari și frumoase, înconjurată de verdețură și copaci umbroși. Curțile nu par a fi despărțite, căci nu există garduri și desișul ierbii nu lasă să se vadă vreun hotar.

În această povestire, vom vorbi despre două case învecinate, separate printr-o peluză largă, de câteva zeci de metri. Ferestrele uneia dintre ele aveau jaluzele, draperii de bumbac gros și perdele albe, proaspăt spălate, căci era luna mai, când gospodinele din Berwick făceau „curățenia de primăvară“. În schimb, cealaltă casă lăsa să se vadă, prin geamurile larg deschise, pereții goi, fără tablouri, și podelele fără covoare. Însă, la ușa dinspre stradă, era forfotă mare. Câțiva cărăuși zdraveni duceau în spate tot felul de mobile mari și grele: paturi, scaune,

mese, ba chiar și câteva butoaie, ce mai, toate cele trebuincioase într-o gospodărie.

De după perdelele de dantelă, locuitorii casei de alături urmăreau curioși ce se petrecea. Nu era vorba, nicidecum, de vreo încălcare a codului bunelor maniere, căci în Berwick, legile nescrise ale buneii vecinătăți îngăduiau acest fel de curiozitate. Dar eticheta cerea observatorilor să fie discreți și să folosească în acest scop propriile perdele.

Prin urmare, familia Fayre (mama și două fiice), privea cu mult interes sosirea familiei Rose.

— Rose¹! Ce nume caraghios! comentă Dolly Fare, cea mai mică dintre surori. Presupun că pe copii îi cheamă Lichen, Ceai sau ceva asemănător ...

— Da, și Killarney, și Sunburst, și Prince Camille de Rohan², completă Trudy, care se ocupase intens în ultima vreme cu studiul cataloagelor de la florării.

— Acum sosesc mobila din bibliotecă, masa și pianul, spuse doamna Fayre, privind totul cu ochi de gospodină. Nu-mi place să văd cum e cărat pianul, mă tem tot timpul că va cădea peste oamenii care-l duc în spate.

— M-am plictisit să văd doar mobilă, și Dolly sări de pe pervazul ferestrei. Aș vrea să-i văd și pe oamenii aceia, pe noii noștri vecini. Mămico, oare o fi și vreun copil de vârsta mea?

¹ Rose - trandafir, în limba engleză (n.tr.)

² Killarney, Sunburst, Princee Camille de Rohan - diferite tipuri de trandafiri (n.tr.)

— Nu știu, Dolly. Tata n-a spus decât că-i cheamă Rose și atât, nimic mai mult.

— E și o fetiță, cu siguranță, adăugă Trudy. Adineauri am văzut un cărucior de păpușă.

Trudy avea nouăsprezece ani, iar Dolly nu împlinise încă cincisprezece. Deși foarte apropiate ca surori, aveau firi destul de diferite. Dolly plecă, lăsându-le pe celelalte două să privească mai departe defilarea obiectelor de mobilier. Urcă în camera ei, care avea o fereastră spre casa vecină. Din mijlocul camerei, zări chipul unei fete care părea de vârsta ei. Purta o rochiță roșie, iar părul negru și cârlionțat îl avea prins într-o panglicuță tot roșie. Dolly se apropie de fereastră, ca să vadă mai bine, și se ascunse în spatele plasei de sârmă groasă. Fata cea nouă sări pe pervaz, se prinse cu mâinile de rama de sus a ferestrei, apoi se așeză cu picioarele atârând în afară. Rochița îi ajungea aproape până la călcâie, întocmai ca și rochițele lui Dolly. „Ce bine-ar fi să fie o fată de treabă!“ își spuse Dolly, căci prietenele ei locuiau destul de departe. Ce bine-ar fi să aibă o tovarășă chiar alături!

Dar era oare o fată bună? Dolly fusese crescută foarte cuviincios, iar o fată care ședea în felul acela pe pervaz era ceva neobișnuit în Berwick. Se simți cuprinsă de o dorință nestăvilită de a sta de vorbă cu nou-venita și de a o cunoaște mai bine. Numai că era timidă. Pe lângă educația aleasă pe care o primise, avea o fire sfioasă și destul de retrasă. Era sigură că n-ar îndrăzni să facă ea primul pas, dar își dorea foarte mult s-o cunoască pe vecina cea nouă.

Se întoarse la mama și sora ei.

— Uite ce tablou mare! spuse chiar atunci Trudy. Dacă n-ar fi așa de bine împachetat, l-aș putea vedea. E ușor să-ți dai seama de firea cuiva, după tablourile care-i plac...

Trudy absolvise, cu un an în urmă, un pension renumit, și știa totul despre picturi.

— Eu cred că-i poți judeca mai ușor după fotolii, zise doamna Fayre. Au niște fotolii foarte bune. Cred că-s oameni cumsecade.

— Ați văzut-o pe fetița de la fereastră? întrebă Dolly. E la fel de înaltă ca mine.

— Chiar așa? răspunse doamna Fayre și-o privi grăbită pe Dolly, apoi se întoarse la studierea fotoliilor.

— Când pot merge s-o văd, mămico?

— Trudy și cu mine avem de gând să le facem o vizită peste două săptămâni. Poți merge s-o vezi după aceea. Sau, poate mama ei o va aduce aici. Voi, copiii, n-aveți nevoie să vă formalizați.

— Dar azi nu pot să merg?

— Bine-nțeles că nu, copila mea! Tocmai în ziua în care au sosit? Vor crede că nu suntem în toate mințile!

Dolly ieși pe verandă. Fetița cu părul negru stătea încă la fereastră și se zgâia la ea. Dolly își întoarse privirea și pretinse că-i ocupată cu altceva. Dar, în cele din urmă, se hotărî să-și înfrângă timiditatea și să-i zâmbească. Un simplu zâmbet nu putea fi ceva rău, nici măcar în ziua sosirii. Vecinii cei noi n-o putea lua drept „nebună” doar pentru asta. Numai că lui Dolly Fayre nu-i era deloc ușor

să treacă de la gând la faptă. De vreo cinci ori încercă să-și ridice ochii spre fereastra de alături și tot de-atâtea ori și-i lăsă repede în jos. Însă se apropia ora prânzului, așa că Dolly, într-un ultim efort disperat, se întoarse și zâmbi larg către noua-venită.

Și mare-i fu mirarea să vadă că fețișoara cea drăguță se încruntă la ea! Se încruntă, pur și simplu! Dolly nu-și putea crede ochilor. De ce făcuse asta, când nici măcar n-o cunoștea? Își feri repede privirea și începu să reflecteze. Se simțea mai puțin timidă acum, fiindcă era mânioasă. Îndată, sună clopoțelul pentru prânz.

Dolly porni spre casă, dar nu se putu stăpâni și mai privi o dată spre fata din fereastră. Și văzu cum clatină din cap spre ea! Ca și când ar fi rugat-o ceva, iar ea ar fi refuzat. Chipul frumos era plin de țâfnă, iar ochii negri scăpărau scânteii.

„Pfff! Așteaptă tu mult și bine, domnișoară!” își spuse Dolly. „Nu vreau nimic de la tine, absolut nimic!”

Și intră în casă, apoi povesti mamei și surorii celelalte.

— M-am gândit eu că-i obraznică, spuse Trudy, și subiectul fu abandonat.

Între timp, fata din vecini plecase de la fereastră și coborâse în sufragerie.

— Arată bine, spuse ea, așezându-se pe o cutie plină cu lucruri și înhățând farfuria pe care i-o întindea mama ei.

— Da, poți spune că-i un fel de picnic, răspunse doamna Rose. Mâncarea-i rece, dar foarte bună.

Mobila de sufragerie nu fusese încă așezată la locul ei. Masa și scaunele stăteau în mijlocul încăperii, împreună cu pachetele cu farfurii. Doamna Rose și sora dânzei, doamna Bayliss, ședeau și ele pe niște cutii de carton și făceau haz de necaz.

— Parcă nu s-ar mai termina niciodată mutatul ăsta, spuse doamna Rose, mușcând dintr-un sandviș. Așa-i tot timpul. Mulțumesc Domnului că George vine acasă mai devreme, e un ajutor prețios.

— Da, așa este, încuviință doamna Bayliss. Ce ridichi grozave! Îmi mai dai încă una, te rog? Spune-mi, Molly, cunoști pe cineva în Berwick?

— Nu cunosc pe nimeni. Lui George i-a plăcut orașul și a cumpărat casa de la un agent. Dar eu nu mă grăbesc să-mi fac noi cunoștințe. E bine să mai las timpul să treacă. Probabil că vecinii vor veni în vizită peste câteva săptămâni și atunci am să văd ce fel de oameni sunt. Am văzut că au perdele frumoase. Cred că perdelele spun multe despre cineva. Și toată gospodăria lor pare îngrijită. Poate că, până la urmă, se va dovedi că-s niște oameni buni. Îi cheamă Fayre.

— Am văzut-o pe fetița lor pe verandă, spuse Dotty Rose, cu gura plină. E blondă și are ochi albaștri, dar mie nu-mi place de ea.

— Of, Dotty, ce tot vorbești! exclamă mătușa. Cum poate să nu-ți placă de ea, dacă nici măcar n-o cunoști?

— E o îngâmfată! Se vede de la o poștă, mătușă Clara. Îmi dau seama după cum se mișcă. N-are nimic deosebit.

— Bine că ai tu pentru tot cartierul! Probabil că o să-ți dai seama că-i o fetiță foarte bine-crescută și politicoasă.

— Poți să-ți păstrezi părerea pentru tine, mătușă. Când e gata camera mea, mămico?

— Îndată ce sosește mobila. Cel mai probabil, mâine. Să fim mulțumite dacă avem un pat pe care să dormim în seara asta.

— E așa de hazliu, și Dotty se învârti pe călcâie. Mi-ar plăcea să trăiesc așa toată viața - într-o harababură!

— Cred, îi răspunse mama, râzând. Și acum, drăguță, dac-ai isprăvit de mâncat, fugi afară la joacă, fiindcă aici nu faci decât să ne-ncurci.

Dotty plecă, dar nu la joacă. Se plimbă dintr-o cameră în alta, încercând să-și cunoască mai bine noul cămin. Din când în când, își arunca privirea spre casa de alături, întrebându-se ce-o mai face fata cea blondă. Mama îi dăduse voie să-și aleagă unul din dormitoarele de la etaj: cel cu ferestrele spre casa familiei Fayre sau cel care dădea spre o altă grădină. Dotty șovăia. Intra când într-unul, când în celălalt.

— Dacă mi-ar fi simpatică îngâmfata aia, îi spuse ea mătușii Clara, aș alege mai degrabă camera asta, de unde se vede grădina lor. Dar dacă n-o să-mi fie simpatică - și sunt aproape convinsă că așa va fi - prefer dormitorul de pe partea cealaltă.

— O să te-nțelegi bine cu ea, după ce vă veți cunoaște, răspunse mătușa, destul de indiferentă. Dar nu te gândi la asta, alege-ți camera care-ți place mai mult.

Și Dotty își reluă plimbarea prin dormitoare. Cel care nu dădea spre casa familie Fayre era, fără îndoială, cel mai arătos. Avea o foarte frumoasă fereastră cu arcadă. În schimb, în celălalt se găsea un șemineu, iar lui Dotty îi plăcea mult să stea lângă foc. Intră în camera cu șemineul și privi spre casa de alături. Era o sâmbătă după amiază. O văzu pe fata cu păr blond ieșind în curte, împreună cu două doamne, și urcându-se apoi într-un automobil.

— Nu-mi place de ea! declară Dotty pentru ea însăși, căci nu mai era nimeni altcineva de față. Merge ca o îngâmfată, se urcă-n mașină ca o îngâmfată și se așează pe scaun ca o îngâmfată! N-o pot suferi și-am să-mi aleg cealaltă cameră!

Așa că mobila ei fu așezată în camera cu fereastra în arcadă, de unde se vedea o curte cu copaci stufoși, care abia lăsau să se zărească zidurile albe ale altei case.

Dotty petrecu o după-amiază liniștită, aranjându-și hainele în șifonier și potrivind tablourile pe pereți. Totuși, nu se putea opri să mai arunce câte o ocheadă spre grădina familiei Fayre, voind să știe dacă „fata aceea” se întorsese.

În ziua următoare, duminică, domnul Rose sosi acasă.

— Ei, fetița tatei, să știi că vei avea o tovarășă de joacă foarte drăguță chiar lângă noi, îi spuse lui Dotty, care se ținea scai de el prin casă.

— Ba deloc, taticule! E o nesuferită!

— Ce vorbe sunt astea? O cunoști?

— Nu, dar am văzut-o și nu-i deloc drăguță.

— Eu cred că este. Aseară am călătorit în același vagon cu un amic de-al meu care cunoaște familia Fayre și mi-a spus că-s cei printre mai de treabă oameni din Berwick.

— Pfff! Nu cred! Fata-i o încrezută și jumătate.

— Dotty, nu te grăbi s-o judeci de pe acum! Dă-i o șansă!

Ceva mai târziu, Dotty și tatăl ei se plimbau prin grădină.

— Cât e de frumos aici, taticule! Sunt o mulțime de straturi cu flori și brazi mari, argintii! Parcă am fi la o fermă!

Familia Rose locuise până atunci doar la oraș, iar pentru Dotty, grădina ce ocupa o suprafață de aproape doi acri³ era o adevărată moșie. Pe domnul Rose îl bucura perspectiva vieții tihnite în acel târgușor.

— Uite-o pe fata aia! spuse Dotty, trăgând cu ochiul la Dolly, care se plimba cu tatăl *ei* prin grădina *lor*.

— Da, am să-l salut pe domnul Fayre. E foarte potrivit, de vreme ce suntem vecini. Noi, bărbații, nu trebuie să fim la fel de formalști ca și doamnele.

— Nu vreau să vorbesc cu ea, și Dotty făcu un pas înapoi. Te rog, taticule, nu te duce acolo!

— Prostii, fetițo! Sigur că am să merg. Nu fi atât de necioplită!

³ Acri - unitate de măsură a suprafeței, folosită cu precădere în SUA și în fostele colonii ale Angliei; 2 acri sunt echivalenți cu aproximativ 8000 mp (n. tr.)